

Olí, už toho fakt nech, sněz ten párek a pojď, nemáme sba-
leno a tys dědovi ještě nenakreslil ten obrázek.

Oliver mlčí a nejpomaleji na světě jí párek, to dělá naschvál,
ale to nevadí, Olga mrkne na hodinky, v deset nejpozději od-
cházíme, ať to sní, nebo ne.

Olí, za pět minut odcházíme, i když to nebudeš mít snědený,
je to jasný?

Kývne a dál nejí.

Olga dopije kávu a v duchu se samozřejmě připravuje
na scénu, která nastane, Oliver nechce odejít, protože nedo-
jedl, ne, nedělal to schválně, najednou chce ten párek dojít,
jako kdyby to bylo jediné a nejlepší jídlo na světě, chvíli se do-
hadují, místo aby to rychle dojedl, pak začne brečet, kvílet,
sesune se ze židle na zem, jako by mu byly dva roky, nudle
u nosu a pořád dokola, že chce Lenku, že Lenka by na něj
nikdy nebyla tak zlá, že chce, aby Lenka byla jeho maminka,
protože je hodná a ne jako ona. Má chuť mu říct, že Lenku ona
platí, a že jestli jí Oliver bude dál srát, tak taky Lenka nemusí
už nikdy přijít, ale samozřejmě, tohle se dětem říkat nesmí, tak
to neřekne a snese tu scénu. Hipster vyklidí pole a servírka
se usmívá dost kysele, Oliver kvílí víc, teď už na něj žádá její
rozumná řeč neplatí, pořád fňuká, při oblíkání bundy se s ní
pere, ale z posledních sil, samotného ho ta scéna vyčerpala,
jí ale daleko víc, domů dojdou — on se samozřejmě příšerně
plouží, věší se jí na ruku — v půl jedenácté. Oliver odhodí
bundu na botník a zaleze do pokoje pod svoji vysokou postel,
kde má z polštářů a plyšáků pelech, teď se tam zavrtá, hrozně
ukřivděnej, Olga už teď unavená tím, že ho bude muset za ne-
celou půlhodinku tahat ven, no nic, dá se do balení, nejdřív pro
něj, nějaké oblečení, hračky si snad sbalí sám, což mu i řekne,
ovšem žádná odpověď.

*Nevím, jak to začalo. Nevím, kdo z nás to začal. Najednou
se mi líbil. Líbil se více dívkám. Dívala jsem se na něj. Ale byla
to jenom legrace, můj profesor, zakázaná láska. Konzultace
v kabinetu. Půjdem na víno? Sedíme v tmavé vinárně a on mě
pohládí po ruce. Líbáme se na ulici. Příště zase na víno. Pak
se vrátit do jeho kabinetu. Je tam úzký gauč a kostkovaná deka,
která kouše.*

Vlakem domů jako ve snu.

*Můj táta měl smutné oči, když jsem jim to řekla. Já měla oči
veselé, je to mezi námi krásné, pravá láska, překonáme všecko.*

*Byl svobodný. Kvůli práci, říkal, vždycky byla práce přednější.
Říkala jsem si, jak je to hezké, jak je pro něj práce důležitá, snila
jsem o tom, jak budeme pracovat spolu, až vystudujeme, tak
nás pustí do Paříže a tam budeme navrhovat domy.*

*Byl taky trochu zanedbaný, staromódní oblečení, někdy
na ponožce díra, starý mládenec se vším všudy, vousy a cigarety
a kávu bez mléka, i to se mi líbilo. Ale myslela jsem si, že kvůli
mně se změní.*

*A místo toho jsem já odešla z města do cizí vesnice, nikoho
jsem tam neznala, jeho matka k nám chodila denně vařit, nedo-
studovala jsem a začala dělat na poště a pak na výboru, jenom
administrativní práce, a do Paříže jsem nejela, ani když už to
pak šlo. Přistřižená křidýlka, dvě dcerušky, dva potraty, zničené
moje mladé tělo a každé ráno ve sprše nepřemýšlet o ničem,
jenom spěchat, abych mohla jít něco dělat. Chtěl syna, proto
se mnou pořád spal, i když rád mě už dávno neměl. Alespoň
že holky jo. Svým způsobem. Otec roku to nebyl, ale u nás na vsi
bylo mnoho horších. Nakonec jsem donosila třetí dítě a zase to
byla dcera. Nikdo ho nemohl zklamat víc než já.*

muset Libor vysvětlit, tohle už přece není normální, ona je na telefonu pořád, a to jí on volá maximálně proto, aby řekl, že jede z práce a jestli má koupit pečivo.

Blanko, kašli na to, já už to asi vím.

Tak telefon zase schová do kapsy a podívá se do manuálu, Olina jí to začne vysvětlovat, ale Blanka ji neposlouchá, protože pořád musí myslet na toho Libora, na to, jak se na ni a na děti vykašlal, jak to mohl udělat, ona se tak snaží, aby všechno doma fungovalo, aby vůbec všechno fungovalo, aby on měl pohodlnější život, a on si klidně ztlumí telefon, i když ví, že ona je na cestě, že mu bude psát, až tam dojede, takovej nezáměr, takový sobectví, čím si tohle zasloužila, každé normální chlap by jel normálně s nima a teď by tady vyměňoval rezervu.

Tak to zkusíme, jo?

Přikývne Olině.

Tak kdo si tam lehne?

Tys mě neposlouchala? Do prdele, Blanko, já to tady vysvětluju komu?

Ježiš, sorry, to víš, že jsem tě poslouchala...

Tady musíme vyndat to náradíčko a to kolo odsud oddělat a ono jako spadne dolů a pak ho jenom vytáhneme.

Aha... řekne Blanka, nechápe nic, měla Olinu poslouchat, ale neposlouchá ji dál, teď ji ještě napadne, jestli by neměla zavolat mámě, že prostě přijedou později, ale pak si řekne, že ne, to stihne, svičková už bude upečená a knedlík je hned, nechce se teď s mámou bavit o tom, co se jim stalo, a taky už se nechce zdržovat, ať už to mají vyměněný a můžou jet dál.

Kristýna se pomalu vrací k autu, moc se jí tam nechce, zkontroluje pohledem děti, Oliver s Bětou se válí ve sněhu a Fany nad nima něco ječí, ale nevypadá to, že by to bylo nějak ve zlým, tak je nechá, i když by možná radši šla řešit děti než

No počkej, to už fakt přeháníš, místo vzteku teď cítí Blanka opravdu upřímný překvapení, co si to dovoluje?

Dej mi pokoj.

Počkej, ty mi tady říkáš, že jsem kráva, a já ti mám dát pokoj? Tobě už úplně hráblo, vid'? Párkrát jste si zapíchlí, on si nerozumí se svojí ženou, úplný splynutí duší, co?

Blanka vidí, jak je Kristýna bez sebe.

Můžeš už sklapnout? Víš o tom hovno! Anebo že by ne? Že bys naopak věděla? Hraješ tady šťastnou rodinku, a Libor píchá někoho, kdo neváží tunu a nemluví jenom o kojení.

Blanka zůstane stát úplně bez dechu.

I když asi ne, to by nebyl tak zoufalej a nezkoušel to i na mě.

Blanka udělá krok ke Kristýně a vlepí jí facku, i přesto, že pořád drží dítě, je to trochu nemotorné, ale i tak to šlo. Filippek se tím náhlým a neběžným pohybem rozbřečí.

Jestli je tu někdo kráva, tak jsi to ty, vydechuje, jako kdyby měla za sebou nějaký velký výkon. Kristýna si drží tvář. A už se prober, nejsi malý děcko, Kikino, dodá ještě.

Někde vzadu za nimi se zjeví Libor.

Co se děje? řekne trochu nepatřičně. Blanka se na něj otočí a pak mu strčí Filipka do náručí.

Kristýna projde kolem nich, otevře dveře do jídelny a Blanka slyší, jak říká: Chci jet domů. Může mě někdo hodit na autobus? Ale klidně půjdu i pěšky.

Dál neposlouchá, no jo, Kristýnka je ukřivdění, už tady nemůže vydržet ani vteřinu, tak pojedou domů, oslava neoslava, jasně, on ji někdo odveze, copak by měl někdo něco lepšího na práci než plnit princeznina přání? Oboří se na Libora.

Kdes byl celou dobu?

No... na záchodě a pak jsem nahoře v pokoji ještě řešil nějakou práci...